

Anelma Moikipään tapaus

Anelma Moikipää, ammattitaitoinen ja osaamisestaan ylpeä trulli kuudennessa sukupolvessa, hiippaili jo kolmannen navetan nurkilla pääsiäisyön valjussa kuutamossa. Vain kelmeä varjo häilähti seinällä muutaman kerran, kunnes sekin hävisi, kun Anelma luikahti ketterästi sontaluukusta sisään.

Sisällä oli vieläkin hämäämpää kuin ulkona, mutta totuteltuaan silmiään hetken ammattinoita lähti varmoin, hiipivin askelin etenemään kohti parsia, joissa lehmät nukuivat kaikessa rauhassa.

Tai niin ne itse luulivat, typerät luupäät. Ne olivat kaikkea muuta kuin rauhassa, sillä Anelma Moikipäällä oli hameensa liepeissä terävät keritsimet, joilla hän näpsäisi Mansikilta hännänpäähän, Muurikilta karvatupsun ja Mollukalta palasen korvaa. Hän sulloi vikkellästi saaliinsa esiliinan alle, jossa pullotti jo ennestään naapurinavetasta ryövätyt lampaanvillat ja sikalassa tehdyn manikyöryn jäljiltä muutama palanen siansorkkia.

Yhtä huomaamatta kuin oli tullutkin Anelma Moikipää muljahti ulos samasta luukusta. Pihalla hän vilkaisi hätäisesti ympärilleen, mutta ketään ei näkynyt, joten noita hyppäsi luutansa varrelle, starttasi ja lentää lehahti yläilmoihin kohti kuuta vaimeasti käkättäen. Yön työ oli pulkassa, ja kaikki oli taas sujunut kuin tanssi, kuten ammattinoidalta kuuluukin sujua.

Kotona Kyöpelinvuorella Anelma leyhäytti retkensä tulokset isolle pöydälle ja alkoi lajitella niitä. Juuri näitä tavaroita hän oli tarvinnut oman karjaonnensa parantamiseksi. Naapureilla peijoonilla oli isot maitokiintiöt ja EU-tuet ja kaikki, mutta Anelma Moikipäälle ei ollut myönnetty mitään - kenties siksi, että hän oli aina seonnut papereihinsa, kun olisi pitänyt tehdä anomus.

Nyt kuitenkin kaikki muuttuisi. Hän oli saanut haltuunsa naapurien onnen, ja kohta vapisisi Brysseli ja koko manner-Eurooppa, ja tukiaisia saisi lappaa heinähangolla kassaholviin.

Yhtäkkiä trullin oikea takajalka säpsähti. Sitten vasen, sitten pää ja lopulta koko noita-akka. Sorkkia kolotti vietävästi, suussa juuli ja syyllä kihelmöi nenänpäässä. Viimeisillä voimillaan Anelma jaksoi raahautua noitatohtorin vastaanotolle, mutta eihän se ollut auki, keskellä yötä, ja sitä paitsi tohtori oli lääkärilakossa. Siihen lyyhistyi kuudennen sukupolven ammattinoita Anelma Moikipää, noitatohtorin vastaanoton rappusille. Vasta pääsiäisen jälkeen hänet löydettiin ja todettiin noitaparan sairastuneen ainakin hullun lehmän tautiin, suu- ja sorkkatautiin, sikainfluenssaan, salmonellaan ja tuperkkeliin. Kukaan ei uskaltanut häneen käsin koskea, mutta kauhakuormaajalla hänen kyörättiin läheiselle roviolle ja poltettiin täysin poroksi. Siihen päättyi senkin kunniakkaan trullisuvun tarina. Sen siitä saa, kun rupeaa vehtaamaan elukoitten kanssa näinä aikoina.

